

Δίχτυα χαμηλά τραβηγμένα με σκοῦρα ψάρια.

Τὸ βράδι φτάνει κοιτάμε ψηλά καὶ νάτο,
Ἔχει ἔρθει ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δίχτυα τῶν ἄ-
(στρων,
Ἄνάμεσα ἀπ' τὰ ὑφάλια τῶν χορταριῶν,
Περπατώντας ἤσχα πάνω στ' ἄστυα τῶν
(νερῶν.

Ἡ μέρα δὲ θὰ τελειώσει ποτέ, σκεφτόμαστε:
Ἔχουμε μαλλιὰ πὸ μοιάζουν γεννημένα γιὰ
(τὸ φῶς τῆς μέρας·
Ὅμως, ἐπιτέλους, τὰ ἤσχα νερὰ τῆς νύχτας
(θὰ ἠφροθοῦν,
Καὶ τὸ δέριμα μας θὰ δεῖ πέρα μακριά, ὅπως
(βλέπει κάτω ἀπ' τὸ νερὸ.

Τὸ πότισμα τοῦ ἀλόγου

Τὶ παράξενο νὰ σκέφτεσαι νὰ ἐγκαταλείψεις
(κάθε φιλοδοξία!
Ξαφνικὰ βλέπω μὲ τόσο καθαρὰ μάτια
Τὴν ἄσπρη νιφάδα τοῦ χιονιοῦ
Ποὺ μόλις ἔπεσε στὴ χαιτή τοῦ ἀλόγου!

Σ' ἓνα τραῖνο

Ἔχει πέσει ἐλαφρὸ χιόνι.
Σκοτεινὲς ροδιὲς προχωροῦν ἔξω ἀπ' τὸ σκο-
(τάδι.
Κοιτάζω τὸ παράθυρο τοῦ τραίνου τὸ σημαδε-
(μένο ἀπὸ μαλακὴ σκόνη.
Ἐύνησα στὴ Μισσοῦλα τῆς Μοντάνα, ὀλίγετα
(εὐτυχισμένος.

Παλιὲς σανίδες

1

Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὶς παλιὲς σανίδες χάμο
(στὸ χῶμα στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοιξῆς:
Τὸ χῶμα ἀποκάτω τοὺς εἶναι ὕγρὸ καὶ λα-
(σπομένο —
Ἴσως σκεπασμένο μὲ ἀχνάρια ἀπὸ κοτό-
(πουλα —
Κι εἶναι στεγνὲς κι αἰώνιες.

2

Αὐτὸ εἶναι τὸ ξύλο πὸν βλέπεις στὰ κατα-
(στρώματα τῶν ὑπεροκειανείων,
Ξύλο πὸν μᾶς πάει μακριὰ ἀπὸ τὴ στεριά,
Μὲ τὴ στέγνα αὐτοῦ πὸν χρησιμοποιεῖται γι'
(ἀπλὲς δουλειές,
Σὰν τὴν οὐρὰ τοῦ ἀλόγου.

3

Αὐτὸ τὸ ξύλο εἶναι σὰν ἄνθρωπος πὸν ἔχει ἄ-
(πλὴ ζωή,
Ποὺ ζεῖ μέσα ἀπ' τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὸ χειμῶνα
(στὸ πλοῖο τῆς ἐπιθυμίας του.
Κάθεται σὲ στεγνὸ ξύλο κυλωμένος ἀπὸ μι-
(σολειωμένο χιόνι
Κι ὁ πετεινὸς φεύγει πηδηχτὰ πάνω στὸ μου-
(σκεμένο σανό.

Τὸ μέτρημα τῶν μικροκόκκαλων σωμάτων

Ἄς μετρήσουμε πάλι ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὰ σώ-
(ματα.

Ἄν τὰ καταφέρναμε νὰ κάνουμε τὰ σώματα
(μικρότερα,

Στὸ μέγεθος κρانيῶν,
Θὰ μπορούσαμε νὰ φτειάσουμε ὀλόκληρη πεδι-
(άδα ἀπὸ κρανία στὸ φεγγαρόφωτο!

Ἄν τὰ καταφέρναμε νὰ κάνουμε τὰ σώματα
(μικρότερα,

Ἴσως θὰ πετυχαίναμε
Μιὰς ὀλόκληρης χρονιᾶς σκοτωμὸ μπροστὰ
(μας πάνω σ' ἓν' ἀναλόγιο!

Ἄν τὰ καταφέρναμε νὰ κάνουμε τὰ σώματα
(μικρότερα

Θὰ μπορούσαμε νὰ ταιριάξουμε
Ἐνα σῶμα μέσα σ' ἓνα δαχτυλίδι, γιὰ αἰώνιο
(ἐνθύμιο.

Κοιτώντας μερικὰ λουλουδία

Φῶς εἶναι γύρω ἀπ' τὰ πέταλα καὶ πίσω τους:
Μερικὰ πέταλα ζοῦν στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ
(φωτός.

Σὰν ἠλιοφῶς πὸν γλιστράει ὡς τὸ χαλὶ
Ἄου βρίσκεται τὸ φέρετρο, μὴν ἔξροντας
(ποιὸς κόσμος εἶναι μέσα.

Καὶ ἀξεδιάλυτα φύλλα, μαλλιὰ πὸν μεγαλώ-
(νουν ἀπὸ κάποιο ζῶο

Θαμμένο στὰ πράσινα χαντάκια τοῦ φυτοῦ.
Ἡ τὸ ἔδαφος πὸν πάνω του εἶναι αὐτὸ τὸ
(σπίτι,

Ἐλεύθερο ἀπ' τὴ θάλασσα μόνο πέντε ἢ ἔξι
(χιλιάδες χρόνια.

Μαῖου Σουένσον (1919)

Θὰ εἶμαι

Νέα
ἤμουνα πολὺ νέα
νὰ δῶ καὶ νὰ σκεφτῶ καὶ νὰ πῶ: «Ἐἶμαι νέα
εἶμαι πολὺ νέα».

Γερασμένη
εἶμαι πολὺ γερασμένη
νὰ δῶ καὶ νὰ σκεφτῶ, καὶ νὰ πῶ: «Ἐἶμαι γε-
(ρασμένη,
ἤμουνα νέα.
Εἶμαι γερασμένη».

Θὰ εἶμαι πολὺ γερασμένη
Πιὸ γερασμένη
νὰ δῶ, καὶ νὰ σκεφτῶ καὶ νὰ πῶ: «Ἡμουνα
(πολὺ νέα,
πολὺ γερασμένη».

Πιὸ γερασμένη,
θὰ εἶμαι πολὺ γερασμένη
νὰ... θὰ εἶμαι νεκρὴ,
ἐπίσης. Νεκρὴ
θὰ εἶμαι! Νεκρὴ
θὰ εἶμαι.